

Mégis elengedte az asszonyt, és a sötétben egy széles mozdulattal végigsöpört az asztalkán. Abban a pillanatban a nagy kézitáska hangos csörömpöléssel hullott alá. Ildikó pedig ösztönösen gyújtotta fel a villanyt.

— A baba! — kiáltotta. — A kislányomnak vettem, ma van a születésnapja!

Mindketten zavartan kaptak oda. A szép, szőke hajas baba egyik lába kettéhasadt a zuhanástól.

— Majdnem tönkrement — mondta Ildikó, és el akarta venni. De a férfi magához szorította, nem engedte el. Hiába akarta Ildikó megszemlélni a törött babát, Imre nem hagyta. Az arca egész sápadt lett, amint ide-oda húzgálták a babát.

— Mi bajod? — kérdezte Ildikó hátrább lépve. — Nem történt olyan nagy baj, nem kell tragikusan venni. Hagyjad, hadd nézzem!

Hosszú csend után szólalt meg. A tetőn kopogott a szakadó eső, alig lehetett érteni, mit mond:

— A fiam ezért akart telefonálni...

Ildikó értetlenül kérdezte:

— Ki telefonált?

— A fiam! Azt hittem, ő jelentkezik, amikor te hívtál. Neki is ma van a születésnapja. És vár. Ne haragudj, csak most jutott eszembe, de vár... ott-hon... Érted?... Én meg itt!

Ildikó kikapta a kezéből a babát, és hisztérikus kiáltással az arcához csapta. — Ez kell neked, ezt érdemled! Te gyáva, senki! — Aztán lerogyott a kempingágy szélére, ott zokogott, s szaggatottan törtek fel belőle a mondatok:

— Menj haza! Vidd a babát is! Ajándékba! Kit szerettem én évekig, kit szerettem!?

— Engem, kisbogár — kapaszkodott a mondatba.

— Én az életemet adtam volna érted!

— De engem várnak!

— Ez a tragédia, ez a szörnyűség — mondta az asszony, és zokogott az ócska vaságy szélén, megállíthatatlanul.

Az eső pedig kopogott a tetőn, érzéketlenül, egyhangúan...

